

Sygn. akt II Ka 496/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący-Sędzia SO Andrzej Sak

Protokolant: st.sekr.sąd. Krystyna Duras

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2013 r.

sprawy **J. T. i E. T.**

obwinionych z art.119§1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcy obwinionych

od wyroku Sądu Rejonowego w Zamościu

z dnia 8 kwietnia 2013 r. sygn. akt II W 444/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok ;

II. zwalnia obwinionych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

/-/ Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt II Ka 496/13

UZASADNIENIE

Komenda Miejska Policji w Z. złożyła wniosek o ukaranie J. T. i E. T. za to, że:

w dniu 21 listopada 2011 roku w Z. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z reklamowego telebimu LED kabli wizyjno-zasilających powodując straty w wysokości 200 złotych na szkodę (...) s.c.

to jest o wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Zamościu wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2013 roku w sprawie II W 444/12 uznał obwinionego J. T. za winnego tego, że w dniu 21 listopada 2011 roku w Z. woj. (...) dokonał kradzieży z reklamowego telebimu L. kabli wizyjno-zasilających o wartości 200 złotych na szkodę J. J., E. T. i R. J. to jest wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to na mocy art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. skazał go na karę 200 /dwustu/ złotych grzywny,

uznał obwinioną E. T. za winną tego, że w dniu 21 listopada 2011 roku w Z. woj. (...) dokonała przywłaszczenia z reklamowego telebimu L. kabli wizyjno-zasilających o wartości 200 złotych na szkodę J. J. i R. J. to jest wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to na mocy art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. skazał ją na karę 200 /dwustu/ złotych grzywny,

na mocy art. 119 § 4 k.w. orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody zobowiązując obwinionych J. T. i E. T. do zapłaty na rzecz pokrzywdzonych J. J. i R. J. kwoty 200 /dwieście/ złotych, przy czym zobowiązanie po stronie obwinionych i pokrzywdzonych ma charakter solidarny

na podstawie art. 118 § 1,3,4 k.p.w. oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. /Dz. U. z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm./ o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 100 /sto/ złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz po 30 /trzydzieści/ złotych tytułem wydatków.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca obwinionych. Wyrok zaskarżył w całości. Wyrokowi temu zarzucił:

1/ naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 119 § 1 k.w. poprzez jego zastosowanie w sytuacji braku przesłanek do uznania działań obwinionych jako czynu zabronionego w rozumieniu art. 119 § 1 k.w.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 119 § 4 k.w. poprzez przyjęcie, że J. J. i R. J. są osobami pokrzywdzonymi jako pozostali współnicy w sytuacji, gdy kable stanowiły współwłasność łączną E. T. i J. J., która to współwłasność dopiero po rozwiązaniu umowy spółki przekształca się we współwłasność ułamkową i skutkuje prawem współnika do otrzymania od drugiego współnika pochodzących z rozliczenia spółki kwot.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Zamościu i uniewinnienie obwinionych i umorzenie postępowania w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionych nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom autora apelacji zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwalał Sądowi Rejonowemu poczynić ustalenia, co do sprawstwa obwinionych J. T. i E. T. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że to obwiniony J. T. w dniu 21 listopada 2011 roku dokonał kradzieży z reklamowego telebimu kabli wizyjno-zasilających, zaś obwiniona E. T. dokonała przywłaszczenia z reklamowego telebimu kabli wizyjno-zasilających o wartości 200 złotych.

Fakt ten nie budzi wątpliwości w świetle protokołu oględzin miejsca /k. 20-21/, kopii zaświadczeń z ewidencji gospodarczej /k. 94-97, 112-115, 122, kopii umowy spółki cywilnej z aneksami /k. 99-102/, kopii zaświadczenia o dokonaniu zmiany wpisu do ewidencji działalności gospodarczej /k. 98/.

Przekonanie bowiem Sądu I instancji o winie obwinionych J. T. i E. T. mając na uwadze powyższe okoliczności nie sposób zasadnie podważyć.

Potwierdzają je również zeznania świadków: Z. K., R. W., L. J., R. J..

Biorąc powyższe po uwagę nie sposób zgodzić się z apelującym, iż obwinieni nie popełnili przypisanych im wykroczeń.

Obwiniona E. T. była współwłaścicielką mienia ruchomego jakim były kable wizyjno zasilające do reklamowego telebimu wraz z J. J. i R. J.. W tej sytuacji nie ma żadnych wątpliwości /zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie/, że rzecz stanowiąca współwłasność jest dla każdego ze współwłaścicieli rzeczą cudzą. /wyr. SN z dnia 4 czerwca 1998 r., V KKN 220/97, OSN Prok. i Prawo 1999, nr 1, poz. 3/.

Natomiast obwiniony J. T. nie był współwłaścicielem przedmiotowych kabli dlatego jego czyn polegał na kradzieży kabli wizyjno zasilających na szkodę J. J. i R. J..

W tej sytuacji Sąd Rejonowy nie naruszył prawa materialnego i prawidłowo w oparciu o przepis art. 119 § 4 k.w. wymierzył obojgu obwinionym środek karny w postaci naprawienia szkody.

Wyrok w powyższym zakresie znajduje oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w postępowaniu. Ocena materiału dowodowego przez Sąd I instancji dokonana została w sposób staranny, obiektywny z uwzględnieniem reguł zawartych w art. 4 i 7 k.p.k., a więc nie ma podstaw do jej podważania.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów jest z pewnością swobodna, jakkolwiek nie jest dowolna. Poczynione bowiem na jej podstawie ustalenia faktyczne znajdują uzasadnienie we wszechstronnej analizie przeprowadzonych w sprawie dowodów, której dokonał Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku /k. 159-163/.

Apelacja obrońcy obwinionych nie wskazuje żadnych okoliczności, które dowodziłyby nieprawidłowości poczynionych przez Sąd Rejonowy w Zamościu w ustaleniach faktycznych oraz w ich ocenie prawnej, nie wskazuje jakie okoliczności, które nie zostały ujawnione w toku przewodu sądowego były podstawą czynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych lub też jakie błędy poczynił Sąd Rejonowy w Zamościu w ocenie przeprowadzonych dowodów.

Reasumując należy przyjąć, że apelacja obrońcy obwinionych stanowi polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd Rejonowy w Zamościu i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wobec powyższych faktów, a także braku okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, w tym zwłaszcza uchybień procesowych wymienionych w art. 440 i 439 k.p.k. Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Uwzględniając sytuację majątkową obwinionych Sąd Okręgowy na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił ich od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

/-/ Na oryginale właściwy podpis.